λιά, εἶχε ἀγαπήσει κάποιο νεαρό, στὴν Ἀλεξάνδρεια. Αὐτὸς ὁ νέος τὴν ἀγαποῦσε, καὶ κεῖνος, στὴν ἀρχή, ἔπειτα, ὅμως, τὴν παραμονὴ τοῦ γάμου, τὴν παράτησε. Κ' ἡ κόρη εἶχε ἀποπειραθεῖ ν' αὐτοκτονήσει. Τότε ἡ θεία της—ἐπειδὴ δὲν εἶχε γονεῖς—την πῆρε καὶ τὴν ἔφερε ἐδῶ, γιὰ ν' ἀλλάξει λίγο τὸν ἀέρα, καὶ νὰ ξεχάσει. Ὁ δόκιμος δὲν ἦταν ἀδερφός της.

Αὐτὰ ὅλα τὰ ἤξαιρε, ἐπειδὴ ἔμενε καὶ κεῖνος στὸ ἴδιο ξενοδοχεῖο, ἀπ' τὸν καμαριέρη τους—ἕνα μικρὸν ἀράπη, μὲ τὸν ὁποῖον εἶχε πιάσει γνωριμία. Καὶ τοῦ εἶπε ἀκόμα μερικὲς λεπτομέρειες, ἀρκετὰ συγκινητικές.

Ἐνῶ μιλοῦσε, ἡ διπλανὴ παρέα σηκώθηκε. Εἶπαν καληνύχτα στοὺς ξένους, καὶ τράβηξαν γιὰ τὸ ξενοδοχεῖο. Ἡ κοπέλλα, περνώντας, τοῦ ρῖξε μιὰ μελαγχολικὴ παρατεταμένη ματιά, κ' ἔφυγε μαζὶ τους. Ὁ Ἀλέκος την παρακολούθησε μὲ τὰ ματια, ὥς τὴ στιγμὴ ποὺ χάθηκαν μέσ' στὴ μεγάλη πόρτα.

Ὁ Ἀλέκος με τὸ φίλο του, ἔμειναν σιωπηλοί.

Ἔπειτ' ἀ τὸ λίγο, ὁ φιλος του τὸν ἄφησε. Ἔμεινε μόνος. Ἦταν φοβερὰ ἐτηρεασμένος ἀπ' τὴ διήγησή του.

Ἔνιωθε πὼς εἶχε περάσει δίπλα σὲ μιὰ τραγωδία, σὲ μιὰ μεγάλη παθητικὴ ἱστορία—καὶ ὅτι αὐτός, ὁ στερημένος ἀπ' ὅλα, κι' ἀπ' τὸν ἔρωτα, εἶχε πάρει τὸ μικρό του μερτικό. Τὰ μάτια τῆς κόρης, ποὺ εἶχαν σταματησει τόσο ἐπίμονα ἀπάνω του, νὰ εἶχαν μαντέψει τάχα τὴν ἐκούσιαν ἐκείνη στέρησή του, τὸ μυστικό του τῆς μεγάλης προσδοκίας, καὶ νὰ εἶχαν συμπονέσει τ' ὄνειρό του—αὐτὰ ποὺ εἶχαν ἀντικρύσει κάποτε τὸ θάνατο, καὶ εἶχαν μείνει κι' ἀπ' αὐτὸν ἀπογοητευμένα...Νὰ εἶχαν συμπονέσει τ'ὄνειρο του, ἢ νὰ ζητοῦσαν ἴσαΐσα, τὴ συμπόνια του, ποὺ δὲν τὴν εἶχαν εὕρει πουθενά, καὶ ποὺ τοὺς ἦταν τόσο ἀναγκαία ;...Κι' αὐτὴ ἡ σκέψη τοῦ γέμιζε μὲ μιὰ μεγάλη τρυφεράδα τὴν καρδιά, τόσο, ποὺ δὲ μποροῦσε νὰ φύγει ἀπὸ κεῖ,κ' ἔμενε καρφωμένος στὴν καρέκλα του, κοιτώντας τὰ παράθυρα, μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς θὰ τὴν ξαναβλέπε, σὰν ἕνα λαμπρὸ φάρο μέσ' στὴ νύχτα.

Ἔμειν' ἐκεῖ, δὲν ξαίρω πόσες ὧρες.Ἡ κίνηση ἀραίωσε, ἡ μουσικὴ εἶχε τελειώσει—κ' ἐκεῖνος ἔμενε, μὲ τὴν καρδιὰ σφιγμένη, πλάθοντας ὄνειρα τρελλὰ κι' ἀπεγνωσμένα, χτίζοντας πύργους αἰωνίας εὐτυχίας, μέσ'στὴ γοητευμένη φαντασία του, ποὺ ἦταν τόσο γυμνασμένη σ' ὅλες ἐκεῖνες τὶς χιμαιρικὲς ἀκροβασίες, σ' ὅλες τὶς παραβολες ἐλπίδες, μὲ τὶς ὁποῖες τρέφονται οἱ ἀνίατοι ὀνειροπόλοι ἄνθρωποι, ὅλοι ἐκεινοι ποὺ δὲ ζοῦν μὲ τὸ παρόν, δὲν ἔχουν γνώση τῆς πραγματικότητος, ἀλλὰ στρέφουν τὰ μάτια πρὸς τὸ μέλλον, περιμένοντας ἐκεῖνο ποὺ δὲ γίνεται, ἐκεῖνο ποὺ δὲ γίνεται ποτέ...

Ἔμειν' ἐκεῖ, ὑπνωτισμένος καὶ λησμονημένος, ὥς τὴν ὥρα ποὺ τὰ φῶτα ἄρχισαν νὰ σβύνουν. Τὸ μαγαζὶ ἑτοιμαζόταν νὰ κλείσει.

Σηκώθηκε τότε κι' ἄρχισε νὰ περπατεῖ στοὺς βράχους. Σὲ μιὰ στιγμὴ πλησίασε στὸ ξενοδοχεῖο, μπῆκε στὸν μικρὸ κῆπο ποὺ βρισκόταν ἔμπρὸς ἀπ' τὴν εἴσοδο, γονάτισε καὶ κοίταξε μεσα. Μὰ δὲν τὴν εἶδε, καὶ ξαναπῆγε ὥς τὴν ἐρημικὴ ἀκτή, ποὺ εἶχε κάτσει στὴν ἀρχή.

Τὸ φεγγάρι τώρα μεσουρανοῦσε.πελώριο καὶ δυνατό, κ' ἔσπαζε μέσα στὰ νερά, τὶς ἀσημένιες πούλιες του. Τὸ κῦμα κυλοῦσε μαλακὰ στὴν ἀμμουδιά, κ' ἔσβυνε μ' ἕναν ἦχο σιγανό, μ' ἕναν ἦχο ποὺ ἔπαιρνε, μέσ' στὸ μυαλό του, τὴν ὑποβλητικὴ τὴ σημασία κάποιων ὀνειρεμένων ὑποσχέσεων, κάποιων νοσταλγικῶν πιθανοτήτων, ποὺ δὲν τὶς εἶχε ποτὲ ζήσει τόσο ἔντονα, ποὺ τοῦ ἀφαιροῦσαν κάθε δύναμη νὰ κινηθεῖ, ἢ νὰ ὑπολογίσει.

Μακρυά, μέσ' στο γαλάζιο φόντο τῆς ἀχνῆς βραδιᾶς, στὰ βάθη, πέρα, τοῦ Σαρωνικοῦ, διεγράφοντο οἱ σιλουέττες τῶν νησιῶν, ἡ Αἴγινα. χαμένη στὸν ὁρίζοντα, τὰ βουνὰ τῆς μακρυνῆς Πελοποννήσου.

Εἶχε χάσει τὴν αἴσθησι τοῦ χρόνου.

Μερικὰ αὐτοκίνητα περνοῦσαν ἀκόμα, γυρίζοντας ἀπ' τὴ Γλυφάδα ἴσως, εἴτε τραβώντας πρὸς τὴ Βουλιαγμένη.

Τ' ἄστρα ἦταν χαμένα, τώρα, μέσ' στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ. Μόνον ὁ φάρος τῆς Λευψοκουτάλας ἔλαμπε, καὶ πιὸ πέρα, βραδὺς καὶ κουρασμένος, ὁ νυσταλέος φάρος τῶν Φλεβῶν.

Ξαφνικα,αἰσθάνθηκε τὴν ἐπιθυμία νὰ φύγει.Εἶχε ζήσει πολὺ εὐτυχισμένα,κ' ἄρχισε νὰ φοβᾶται,σὰ νὰ εἶχε κάμει κάποια κακὴ πράξη.

Πέρασε πάλι μπροστὰ ἀπ' τὸ ξενοδοχεῖο, κ' ἔρριξε μιὰ κρυφὴ ματιά Τὰ περισσότερα παράθυρα ἦταν ἀνοιχτὰ καὶ σκοτεινά. Δὲν τόλμησε νὰ κοιτάξει πιὸ πολύ.

Πῆρε τὸ τελευταῖο λεωφορεῖο, κι' ἀνέβηκε.

***

Ὅταν ἔφτασε στὸ σπίτι του, προσπάθησε νὰ θυμηθεῖ αὐτὰ ποὺ τοῦ συνέβησαν.

Ξαπλωμένος στὸ κρεββάτι, μὲ τὰ μάτια καρφωμένα στὸ ταβάνι, ξανατέρασε ὅλες τὶς λεπτομέρειες.

Εἶχε ζήσει μιὰ βραδιὰ εὐτυχισμένη—πιὸ καλά, ἕναν αἰῶνα εὐτυχίας. Ἄρχισε τώρα νὰ φοβᾶται, νὰ φοβᾶται...

Εἶχε πάρει, δίχως νὰ τὸ θέλει,μιὰ προκαταβολὴ ἀπ'τὴ μελλοντικὴ του εὐτυχία, τὴν εἶχε σπαταλήσει πρὶν τῆς ὥρας—κι'ὅταν,αὔριο, θὰ ἐρχόταν ἡ στιγμὴ τῆς πληρωμῆς,ἡ ζωή,ποὺ αὐτὴ εἶνε φιλάργυρη, θὰ τοῦ κρατοῦσε τὴ διαφορά, καὶ ἴσως νὰ τοῦ χάριζε λιγώτερα !...

Καὶ γι' αὐτὸ τὸ λόγο.ἡ αὐγή.ποὺ πρόβαλλε σὲ λίγο ἀπ'τὶς γρίλλιες, ἀμείλικτη καὶ καταθλιπτική, σὰ μιὰ φωτεινὴ πραγματικότητα, τὸν βρῆκε μὲ τὰ δάκρυα στὰ μάτια...

ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Ο ΟΔΟΙΠΟΡΟΣ

Τοῦ Γεωργ. Σμίθ

Σέρνω ἀπ' τ' ἀπάτητα βουνὰ βαρειὰ τὰ βήματά μου.
Κάτω ἡ κοιλάδα ἠχεῖ πνιχτά, θρηνεῖ τὸ κῦμα πέρα..
Ὀδεύω πάντα σιωπηλός, θλιμμένη εἶνε ἡ καρδιά μου,
Κι' ὁ στεναγμός ρωτάει : «Γιὰ ποῦ ;» καὶ σβύεται στὸν ἀγέρα !...

Πόσο ψυχρὴ τοῦ ἡλίου εἶνε δῶ κι' ἡ φωτοδότρα ἀχτίδα !...
Γέρνουν ὀχρὰ τὰ λούλουδα κι' ἀρχαία ἡ Πλάση μοιάζει.
Στὴν ἐρημιὰ ξυπνάει μιὰ ἠχὼ καὶ λέει: χωρὶς πατρίδα,
ἔρμος θὰ τρέχω τὴν αὐγή, θὰ πέφτω ὅταν βραδυάζει !...

Ποῦ νᾶσαι, ὦ Χώρα μου ἄπιαστη κι' ὦ Χώρα ὀνειρεμένη ;
Χώρα, ποὺ πόθησα, ἄγγιξα, μὰ ποὺ ποτὲ δὲν εἶδα ;
Ὦ Χώρα, στῆς ἐλπίδας σὺ στὰ πράσινα ντυμένη,
Κι' ὦ Χώρα ποὺ ἀπ' τὰ ρόδα σου κυλάει ἡ δροσοσταλίδα !...

Θέλω τὴ Χώρα ποῦ σ' αὐτὴν γυρνᾶν τὰ ὀνείρατά μου,
Ποὺ κορτερεῖ ἡ ἀνάσταση τὸν κάθε μου νεκρό,
Τὴ Χώρα αὐτὴ ποὺ γλῶσσα μιὰ μιλάει μὲ τὴν καρδιά μου
Καὶ κλεινει ὅ,τι τῆς χάθηκε σὲ σπαραγμὸ πικρό...

Ὀδεύω πάντα σιωπηλός, θλιμμένη εἶνε ἡ ψυχή μου,
Κι' ὁ στεναγμὸς ρωτάει : «Γιὰ ποῦ ;» καὶ σβύεται στὸν ἀγέρα !
— «Ὅπου δὲν εἶσαι μάθε ἀνθίζει ἡ Εὐτυχία, παιδί μου»,
Λέει ἁπαλὰ ὁ ἀντίλαλος ἀπ' τὰ λαγκάδια πέρα !...

Η ΒΡΟΧΗ

Τοῦ Σουλλὺ Πρυντῶμ

Βρέχει... Κι' ἀκούω μονότονα ποὺ στάζουν τὰ νερά.
Τὰ φύλλα ποὺ ἀπὸ πουθενά τ' ἀγέρι δὲν ταράζει,
γέρνουν ὑτάκοια καὶ θρηνοῦν στὴ μπόρα γοερά,
Πενθεῖ βαρειὰ ἡ ἀτμόσφαιρα καὶ τὰ πουλάκια σκιάζει...

Θολώνει ἡ λάσπη τὰ νερὰ τῆς βρύσης μὲ χαρά,
Πετράδια σκόρπια καὶ γυμνὰ το μονοπάτι δείχνει.
Τὴν ἄμμο ποῦγινε ξαθὴ κι' ὀχνίζει, ὅλη εὐωδιά.
μ' ὀρθὲς τὸ κῦμα ὑγρόστηλες στὴ θάλασσα τὴ ρίχνει..

Μοιάζει ρυντὸ ὁ ὁρίζοντας ἀπέραντο κι' ὠχρό,
Στὰ τζάμια ποὺ βαρειὰ ἀντηχοῦν στελματιὲς κυλᾶνε.
Στοῦ δρόμου τὸ πλακόστρωτο τὸ ματρο καὶ ἠχηρὸ
Ὑγροὶ σπινθῆρες, ποὺ στὸ φῶς ἀστράφτουνε, πηδᾶνε.

Κάποιο σκυλὶ στὸν τοῖχο ἐκεῖ, περίλυπο ἀκλουθάει
κάμποσα βώδια ποὺ περνοῦν σιγά, ἀργοπορημένα...
Ἡ γῆ ἕνα τέλμα—ὁ οὐρανὸς τὰ κρέπια του χρεμάει,
θλιφτοὶ κι'οἱ ἀνθρῶποι στὴ βροχὴ τὰ πάντα εἶνε θλιμμένα

Μεταφρ. Δημ. Ν. Τσελέντη

ΤΑ ΡΟΔΑ ΤΟΥ ΙΣΠΑΧΑΝ

ΤΟΥ LECONTE DE LISLE

Μέσα στὴ χλόϊνη ἀγκαλιά, τὰ ρόδα τοῦ Ἰσπαχὰν
καὶ τ' ἄνθη τῆς πορτοκαλιᾶς καὶ τ' ἄγριου ναρκίσου
πολὺ λιγώτερη εὐωδιὰ τριγύρω τους σκορπᾶν
ἀπ' ὅτι, ὦ ἄσπρη Λεϊλᾶ, ἡ ἀνάλαφρη πνοή σου.

Κοράλι εἶνε τὰ χείλη σου, κ' ἡ μάγη σου λαλιά
μὲ πιὸ γλυκύτερη φωνὴ ἀπ' τὸ νερὸ ἀντηχάει,
γλυκύτερ' ἀπὸ τὸν ἄνεμο μέσ' τὴν πορτοκαλιὰ
κι'ἀπ'τὸ πουλὶ ποὺ ἀπ' τὴ φωλιά του ἔξω κελαηδάει.

Ἀλλὰ τῶν ρόδων ἡ λεπτὴ κι' εὐγενικιὰ εὐωδιά,
ἡ αὔρα ποὺ ψιθυριστὰ φέρνει χαρὲς τοῦ δάσους
καὶ τὸ νερὸ ποὺ μὲ γλυκὺ πορράπονο κυλᾶ
κρατοῦν περισότερο τὴ χαρὰ ἀπὸ τὸν ἔρωτά σου..

Ὦ Λεϊλᾶ !, ἀπ' τὴν στιγμὴ π' ὅλα σου τὰ φιλιὰ
ἀπὸ τὰ χείλη σου ἔφυγαν μὲ τ' ὀλαφριὰ φτερά τους,
δὲν εὐωδιάζει ὄλλη φορὰ ἡ ὠχρὴ πορτοκαλιὰ
οὐδὲ τὰ ρόδα τοῦ Ἰσπαχὰν στὴ χλόϊνη ἀγκαλιά τους.

Καὶ τὸ πουλὶ ποὺ ἐκάθονταν στὴ χλόη μαλακά,
ἔπαψε πιὰ νὰ τρογουδεῖ στὰ δένδρα στὰ λουλούδια,
καὶ τὸ νερὸ σταμάτησε νὰ τραγουδῆ γλυκά,
κι' ἡ χαραυγὴ δὲ στέλνει πιὰ τὰ χρυσαφένια χνούδια.

Ὦ, πῶς προσμένω νὰ δεχτῶ μ' ὁλάνοιχτη ἀγκαλιὰ
τὰ χάδια σου ποὺ ἔφυγαν μὲ τ' ἀλαφριὰ φτερά τους'
γιὰ νὰ εὐωδιάσῃ ἡ ὠχρὴ ξανὰ πορτοκαλιὰ
ὡς καὶ τὰ ρόδα τοῦ Ἰσπαχὰν στὴ χλόϊνη ἀγκαλιά τους !

Μετάφρ. Ἰ. Κ.